

၂၅
နှစ်ပြည့်

နိဂုံးသတ်

မြုလ်သင်

ချစ်သရဖူ

လက်စာအုပ်

• ပရိသတ်

အချစ်ကို ဦးနှောက်နှင့် ဆုံးဖြတ်တတ်သော လူစားတွင် ကျော်ဝေသ
ည် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ။

ဤသည် ကို သိရှိလျက် အချစ်တုဖြင့် ဘဝကိုဆုံးအောင် သူ ကြိုးစား
ခဲ့သည်။ ။

သို့သော် လူ့ဘဝဟူသည် နှင်းဆီမွေ့ယာမဟုတ် (Life is not a bed
of roses) လေပဲ။ သူ့ဘဝသည် ယနေ့ထက်တိုင် တည်ငြိမ်မှု မရရှိသေး၊
တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားနေသည့်ကြားက လေ ယူရာသိမ်းကာ ယိမ်းတ
တ်သော ပဲနပြားပင်ကဲ့သို့ တိမ်းနေ၊ ယိမ်းနေဆဲပင်။

သိန္နီအနီး၌ သင်းသည် ကောင်းစွာခေါင်းထူနိုင်ပြီး သူမနှင့် ပါလာ
သောဆေးများကို သောက် ကာ သက်သာလာသည် ဟု ဆိုသည်။ ။

ပြီးတော့ သူ့ပေါင်ပေါ် ခေါင်းအုံးကာ အိပ်စက်လိုက်ပါလာသည်။ ။

သနားစဖွယ်ကောင်းသော သင်းကို ဖေးမရင်း ဒရိုင်းဘာကိုသာ
ဖြည်းဖြည်းမောင်းရန် သတိ ပေးခဲ့သည်။ ။

သိန္နီမြို့ ဝင်ခါနီး၌ ရေပူစမ်းစခန်း နှစ်ခုပင် ရှိသည် ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။ ။

သဘာဝတရားသည် လည်း လူတို့ အတွက် တတ်နိုင်သမျှ အကျိုးပြု
ဖန်တီးလျက်ရှိသည် ဟု သူယုံကြည်ချင်သည်။ ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ပူပြင်းသော ကန္တာရ၌ အေးမြသော အိုအေ
စစ် ရှိတတ်သလို ...

ချမ်းအေးသော တောင်ကုန်းတောင်တန်း ဒေသများ ၌ ပူနွေးသော
ရေပူစမ်းများ ရှိနေတတ်ခြင်းက သာဓက တစ်ရပ်ပင်။

ထို့အတူ စာနာသနားတတ်သော သူ၏ နှလုံးသား၌ အချစ်ကို သန္ဓေ
သစ်များ တည်ဆောက် မွေးဖွားတတ်ခြင်းသည် လည်း သဘာဝပေလား
။

ကျော်ဝေ အတွေးတို့ သည် ပျံ့လွင့်လာသည် ။

အမှန်စင်စစ် ကျော်ဝေ မိမိနှလုံးသား မိမိ၏ အတွင်း အဇ္ဈတ္တကို သိမြင်
ပါလျက် မသိဟန် ပြုလိုက်သည် ။

လောကကြီး၌ တစ်ခါတစ်ရံ နှလုံးသားအရေးထက် ဦးနှောက်ကို ဦး
စားပေးလိုက်ရသည့် အခါလည်း ရှိနေခြင်းကြောင့်ပင် ...

သို့သော် ...

အတွင်းအဇ္ဈတ္တကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မြင်နိုင်စွမ်းရှိခြင်း၊
အတွေ့အကြုံ အတိုင်းအတာများ ကျယ်ပြန့်ခြင်းနှင့် စိတ်ကူးစိတ်သန်း
အင်အားကောင်းခြင်းကြောင့် စာရေးဆရာသည် သူလိုငါလို "သွေးနှင့်
သားနှင့်" ဇာတ်ကောင်များကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိခြင်းဖြစ်သည် ။

... ဟူသော အဆိုအမိန့်သည် သူ့အတွက်တော့ မှားယွင်းနေလေပြီ
လား ...။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ... သူသည် ပိုးအိဟူသော မိန်းမသားတစ်
ဦး၏ အတွင်းအဇ္ဈတ္တကို အဇ္ဈတ္တကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မြင်နိုင်စွမ်းကို
ယနေ့ထက်တိုင် မရရှိသေးခြင်းကြောင့်ပင် ...။

ထို့အတူ သင်းရဲ့ စိတ်ကိုကော သူဘာများ ကြိုတင်ခန့်မှန်း သိမြင်နေ

ပါသေးသနည်း ...။

သူနှင့် အရင်းနှီးဆုံးသော သူစိမ်းမိန်းမသား နှစ်ဦး၏ အကြောင်းအရာကိုတောင် သူ မသိ လျှင် ...။

‘အဟင်း ... ဟင်း... ဟင်း...’

စိတ်တွင် ခြောက်ကပ်စွာရယ်မောမှုကြောင့် သူပြုံးလိုက်မိသည် ။

သူ ကလောင်ကိုင်ကာ စာရေးဆရာတို့ အမည်ခံယူခြင်းကို စွန့်ပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းပြီထင်ပါ သည် ။

သူ စိတ်ညစ်ညူးလာလျှင် ဖြစ်စေ ...

ပျော်ရွှင်လာသည့်အခါ၌ ဖြစ်စေ ...

စိတ်ကို ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည့် အခါ၌ ဖြစ်စေ၊ ထွက်ပေါက်ပေးသည့် အနေနှင့် ဆိုတတ်သည့် သီချင်း၏ တေးသွားကို လေချွန်ပစ်လိုက်သည် ။

×× မြင်မြင်ချင်းပဲကွယ် ချစ်မိကြိုက်မိတယ် × သူဇာနတ်နွယ် ယုံပါကွယ်

×× ရာသက်ပန် အမြဲပဲ ×× မောင်ကလေး မခွဲဘဲ ×× အမြဲတမ်း ပေါင်းဖို့

ဆုတောင်းတယ် ××

အတိတ်ကို ပြည်ဖုံးကားချနိုင်လျှင်တော့ အကောင်းသား ...

သို့သော် ... အတိတ်ဟူသည် မေ့ပျောက်၍ ရနိုင်ကောင်းသော အရာမှ မဟုတ်ပေဘဲ ...

လွန်ခဲ့သော ကာလ၌ ...

လွန်လေပြီးသော ၁၉၈၁ ကာလဝန်းကျင်မှ စတင်၍ ...

အပိုင်း(၅)

"ဟုတ်တယ် အချစ်တို့ အလွမ်းတို့ ဆိုတာ အလုပ်မရှိသူတွေအတွက်

ဇိမ်ခံပစ္စည်းပဲလို အပိုပစ္စည်းပဲလို ငါတော့ ယူဆတယ်"

အခန်း(၁)

×× မြင်ရင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်မိကြိုက်မိတယ် ×× သူဇာနတ်နွယ် ယုံပါကွယ် × ရာသက် ပန်အမြဲပဲ × မောင်ကလေး မခွဲဘဲ × အမြဲတမ်းပေါင်းဖို့ ဆုတောင်းတယ် ×

×× သွားလေရာ ခင့်မျက်နှာ × မျက်စိထဲတွင် × စွဲမြဲကာနော် ခက်တယ် × မောင့်ဖူးစာဘက် ဖြစ်ရင်ကွယ် × ဘုရားလဲ မစေကွယ် ×

သကြားလဲ မစေကွယ် X ဆုတောင်းကာနေမယ်သက်လယ် X ဘယ်
သောအခါများ နီးပါ့မယ် X

XX တူနှစ်ကိုယ် နေ့စဉ်တွေ့မြင် X တစ်နေ့မမြင်ရရင် မပျော်ဘူးကွ
ယ် X ပင်တိုင်တော်ဦးက ကျော့မှူးရယ် မရရင် ရူးမယ် XX

သီချင်းပြီးဆုံးသွားသည် နှင့် လက်ခုပ်သံများ ညံ့စီးသွားသည် ။ သူ စ
တိတ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည် ။

တွေ့လိုသော အတွေ့ချင်ဆုံးသော သူကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ စတိတ်
၏ လှေကားရင်း၌ ခပ် တောင့်တောင့်လေး ရပ်နေသည် ။

‘ကျော်ဝေ’

‘အင်း ...’

‘လာ ... လိုက်ခဲ့’

ကျော်ဝေ ဟူသော သူသည် မိမိ၏ စကားမှန်သမျှကို ဖယ်ရှားခြင်း မ
ရှိကြောင်းကို သိရှိခံယူ ထားသောသူမက ယုံကြည်စွာနှင့် ခေါ်သည် ။

‘ဘယ်ကိုလဲ’

‘မေးမနေနဲ့ ’

‘ပိုးအိသည် သူမကိုယ်သူမ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိခြင်းပေလား၊ သူ
အား ယုံကြည်စိတ်ချခြင်း ပေလား မသိနိုင်၊ တက္ကသိုလ် အနုပညာအသ
င်း၏ ဖျော်ဖြေမှု အခမ်းအနား ကျင်းပရာ နံဘေး၌ ရပ် ထားသော သူ
ကားရှိရာသို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ သွားလေသည် ။

သူဘာတတ်နိုင်ဦးပါမည်နည်း၊ သူမနောက်ပါးသို့ လိုက်သွားသည် ။
တာဝန်ခံဆရာကိုပင် မပြောခဲ့။

သို့သော် ပိုးအိပြောခဲ့ပြီးလိမ့်မည်ဟု လည်း သူ ယုံကြည်သည်။ ။

ပိုးအိနံဘေးသို့ သူ ဝင်ထိုင်မိသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူမ ကားစက် နှိုးလိုက်သည်။ ။

သူကားတံခါးကို ဆွဲပိတ်အပြီး၌ ကားစထွက် လေသည်။ ။

‘ဆိုပါဦး ဘုမသိဘမသိနဲ့ ငါလိုက်လာရတယ်၊ ဘာကိစ္စ အရေးပေါ် လာရပြန်ပြီလဲ’

‘သင်းအဖေ ဆုံးသွားပြီ၊’

‘အင်း... ဒါကတော့ အနှေးနဲ့ အမြန်ပဲလေ။ မဆန်းပါဘူး၊’

‘မဆန်းပေမယ့် သင်းမှာ မူးလဲသွားပြီး ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေ တယ်။ ငါတို့ အားပေး ဦးမှ ဖြစ်မယ်၊ အထူးသဖြင့် နင့်ပေါ့’

‘ငါက’

‘ဟုတ်တယ်လေ... သူရည်းစား နင်ကအားပေးရင် သူပိုပြီးအားရှိ လာမှာ ပေါ့’

သူ့ရင်ထဲ တစ်မျိုးခံစားလိုက်ရသည်။ ။ စောစောက အနုပညာစာအုပ် ဝင်နေချိန်၌ သူ့စိတ်သည် လွတ်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ။ သူ့လိပ်ပြာလေး စေ စားရာအတိုင် သူလွင့်ပါး နေခဲ့သည်။ ။ ယခုမှ ပိုးအိက ပုတ်ခတ်ကား နှိုး လိုက်သည့်အခါ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သူပြန်လည်၍ ဆင်ခြင်မိလို က်သည်။ ။

သင်းနှင့် သူရည်းစားအဆင့်သို့ ရောက်ရှိသွားခြင်းကို သတိရလိုက်မိ သည်။ ။

‘နင့်အကြောင်း မိသင်းက ငါ့ကိုတိုင်တယ်’

‘ငါ့အကြောင်း ဘာတိုင်စရာရှိလို့လဲ’

‘ရည်းစားဘဝရောက်မှ သူငယ်ချင်းဘဝက ထက်တောင် စိမ်းကား
သွားသေးတယ်တဲ့’

‘ထင်လို့ပါ’

သူရင်ထဲနာကျင်မှု ဝေဒနာတရပ် ခံစားလာရသည်။ ။

‘ထင်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ်တိုင်ခံစားနေရတဲ့ မိသင်းက သူ့ခံစားချက်ကို ပြောပြတယ်၊ နင် ဟာ သူ့ကို ညီမတစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားဆက်ဆံတယ်တဲ့ ဝတ်ကျေတမ်းကျေ သဘောမျိုးကြီး တဲ့’

သူဘာတွေ မှားယွင်းခဲ့ပါသနည်း။

ချစ်သူဘဝရောက်တုန်းက အကြောင်း စဉ်းစားကြည့်မိပြန်တော့လည်း ဘာမှ ရေရေလည် လည် ပီပီပြင်ပြင်မဟုတ်။

‘အိပ်ပျော်အောင် အိပ်နော်သင်း။ သင်းအပါးမှာ ကိုယ်ထာဝရရှိနေပါ့မယ်’

‘အိုင်လည်း ယူရင်ခွင်မှာ ထာဝရ နားခိုချင်ပါတယ် ယူရယ် ဟု ဆိုကာ သူမအား သူဖေးမကာ သိုင်းဖက်လိုက်မိသည်။ ။

ဤသည် ကို ပိုးအိကတွေ့မြင်သွားကာ ကရဝိတ်၌ နေ့လည်စာထမင်းကျွေး၍ ဂုဏ်ပြုလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

‘နင်တို့ ချစ်သူဖြစ်သွားတဲ့ အထိမ်းအမှတ် ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ကျွေးတာဟု ပိုးအိပြောတုန်း ကလည်း ငြင်းပယ်ရန်မကြိုးစားမိ။ သူစိမ်း မိန်းကလေးကို သနားကြင်နာစွာ ပွေ့ပိုက်မိပြီးကာမှ ရိုးဟားမဟုတ်ပါဘူး ဟု ငြင်းပယ်လိုက်လျှင်... ရက်သွေးကြွယ်ကာ ချစ်ရည်ရွမ်းလက်နေ

သော သူမ စိတ်ထိခိုက် သွားပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် သူဖြေရှင်းရန် မကြိုးစားမိတော့။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းသည် ဝန်ခံရာလည်း ရောက်ခဲ့ပါ သည် ။

သူတစ်ပါးအား သနားကြင်နာစွာ ငဲ့ကွက်တတ်သော သူ့စိတ်ကြောင့် သင်းနှင့်သူသည် ချစ်သူ အဖြစ် အတည်ပြုလိုက်ကြလေပြီ။

‘ကျော်ဝေ... ငါမေးတာ မကြားဘူးလား’

‘အင်... နင်ဘာမေးလိုက်တာလဲ’

‘နင်... မိသင်းကို မချစ်ဘူးလား၊ ချစ်သလား မှန်မှန်ဖြေနော်’

‘မချစ်ဘူး... သနားတာ’

‘ဘာ... ဒါနဲ့ နင်နဲ့ သူရည်းစားဖြစ်ရသလား’

ပိုးအိက ဒေါသတကြီး ဖြစ်နေသည် ။ ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်လို က်သည် ။

‘နင်ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး လား၊ မိန်းကလေးတစ်ဦးနဲ့ တွဲသွားတဲ့ လာ လုပ်ပြီးမှ မချစ်ဘူး ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ အကျင့်ယုတ်တာလား’

‘ မဟုတ်ဘူး ... ငါအခု အချိန်အထိ သင်းကို ချစ်တယ်လို့ တစ်ခွန်းမပြောခဲ့သေးဘူး’

‘မချစ်ပဲ... ဖက်ရက်...ဟာကွာ’

ပိုးအိမျက်နှာကြီး နီရဲလျက် တက်တစ်ချက် ခေါက်ကာ မျက်နှာလွှဲသွားသည် ။

ကျော်ဝေရင်ထဲ ယူကျုံးမရ စိတ်ကြောင့် ရင်တွင်း မျက်ရည်ကျနေ လေပြီ။

‘ဆင်ခြေပေးတာ မဟုတ်ဘူး ပိုးအိ... ညီမလို ဖြစ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်း မိန်းကလေး တစ်ယောက်က ငါ့ရင်ခွင်ကို အားကိုးတကြီး ခိုဝင်လာခြင်းကို ငါတွန်းထုတ်နိုင်တဲ့ အင်အားမရှိတာ ငါ့ရဲ့ ပျော့ညံ့မှုပဲ ထားပါတော့’

ပိုးအိကို သူလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ပိုးအိ အစိမ်းရောင် တောက်နေသော မျက်ဝန်းကို သူစိတ်မကောင်းစွာ ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ ။ သူ ထိုအကြည့်ကို လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားကာ...

‘ထွေးပြီးသားတံတွေးကို ပြန်မြို့လို့ မရသလို ချစ်သူအရာအဖြစ် လွန်မြောက်သွားပြီ ဖြစ်တဲ့ အတွက် ငါသင်းကို ချစ်သူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပြီး ချစ်တတ်အောင် ချစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားပြီး ချစ်သွားမယ်ဆိုရင် နင်ကျေနပ်မလား’ ပိုးအိ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ။

သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ သူ့ထံမှ အကြည့်ကိုရတ်သိမ်းကာ ကားကို ပြန်မောင်းလိုက်သည်။ ။

‘ကောင်းပါတယ် ကျော်ဝေ လောကကြီးမှာ မေတ္တာလို သူကိုမေတ္တာပေး၊ အကြင်နာလို သူကို အကြင်နာပေး လိုက်ပါ’

‘ဒီလိုပါ ကြိုးစားယူရမှာပဲ၊ အချစ်ဆိုတာက ဖန်တီးလို့ လွယ်ကူတဲ့ အရာ မဟုတ်ဘူး’

‘နှလုံးသားနဲ့ ဖန်တီးလို့ မရရင် ဦးနှောက်နဲ့ သာ ဖန်တီးလိုက်ပါ။ အချစ်ကိုသာ ကိုးကွယ် ရာအဖြစ် ဆည်းကပ်တဲ့ လူမျိုးကို ငါအထင်မကြီးချင်ဘူး၊ ချစ်ချင်တဲ့ အချစ်မျိုးထက် ဖြစ်သင့်တဲ့ အချစ်မျိုးကို ရယူလိုက်ပါ’

‘ဒီလိုပဲ ငါဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်’

ကျော်ဝေစိတ်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ချလိုက်သည်။ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်ရာကိုပဲ ဦးစားပေး လိုက်တော့မည်။

‘အချစ် အလွမ်းတို့ ဆိုတာ အလုပ်မရှိ သူတွေအတွက် ဖိပ်ခံပစ္စည်းကို အပိုပစ္စည်းပဲလို့ ငါတော့ယူဆတယ်’

ပိုးအိကို သူလန့်သွားသည်။ သာမန် အသဲနှလုံးနှင့် မိန်းမသားမှ ဟုတ်ပါလေစ။

‘ဒီတော့ နင်ကအချစ်ကို ဖိပ်ခံပစ္စည်းကို ဖိပ်ခံစဉ်းစားနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ အဲဒီတော့ နှလုံး သားအချစ်တို့ ဦးနှောက်အချစ်တို့ ကို ခွဲခြားပိုင်းဖြတ်မနေနဲ့ ကိုယ်ချစ်ထက်ရရှိလာတဲ့ သူချစ်ကိုပဲ ပြန်လည်ချစ်ပြီး လှပတဲ့ ချစ်သူကမ္ဘာလေးကို တည်ဆောက်လိုက်ပါလို့ ပဲ ငါတိုက်တွန်းပါရစေ’

ပိုးအိသာ အခြားသူဆိုပါက သူတုံ့ပြန် ပြောလိုက်မိမည်။ စိတ်ဆိုးမိလိမ့်မည်။

‘သူတစ်ပါးရဲ့ စိတ်လွတ်လပ်မှုဆိုတဲ့ လူမှုအခွင့်အရေးကိုတောင်မှ တားဆီးကန့်သတ်ခွင့် ရတဲ့ အထိ နင်စိုးမိုးချင်ရသလား ဟူ၍ ...

ယခုတော့ ပိုးအိကိုဘာမှ မပြောလိုပါ။

‘နင့်မေတ္တာကို ငဲ့လင့်နေတဲ့ မိသင်းကို နင်ထွေးထွေးနွေးနွေး နှစ်သိမ့်မှုပေးလိုက်ပါ’

‘ငါသင်းကို မေတ္တာပေးနိုင်ပါတယ်။ မပေးနိုင်သေးတာ အချစ်ပါ’

‘အချစ်ငတ်သူကို အချစ်ပေးလိုက်ပေါ့ဟာ၊ မိသင်းက နင့်ကိုသိပ်ချစ်ခဲ့တာ’

‘သိပ်ချစ်ခဲ့တာ... ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်.... သူက နင့်ကိုမြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်ခဲ့တာတဲ့ ’

‘နင်... ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ’

‘မိသင်းကိုယ်တိုင် ငါ့ကိုဖွင့်ပြောပြလို့ ငါသိတယ်’

‘ဘယ်တုန်းကပြောလို့လဲ’

‘ငါ ပဲခူးကနေ ရန်ကုန်ပြန်လာတော့ သူနဲ့ ငါအရင်ဆက်သွယ်တယ်၊
အဲဒီမှာ သူကအိမ် လာပြီး၊ သူဟာနင့်ကိုဘယ်လောက် ချစ်နေတယ်ဆို
တဲ့ အကြောင်း ဖွင့်ပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါသိတာ’

သူ့ရင်ထဲ၌ အမည်မသိသောဝေဒနာတစ်ရပ် စိုးမိုးလာသည် ။ ကား
ကူရှင်သို့ ခေါင်းတင်ကာ မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည် ။

ရင်ထဲ၌ ဒေါသတရား ဖြစ်ထွန်းလာသည် ။ ထိုဒေါသတရားသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ မဟုတ်၊ သူ့ဘဝကိုဖြစ်သည် ။

ဆိုက္ကားသမား ဦးဘကျော်နှင့် အကြော်သည် ဒေါ်ဝေဝေတို့ ၏
သားဖြစ်ပြီး တစ်နေ့လုပ်တစ်နေ့ စားဘဝဖြင့် ဝမ်းဝရံသာ ရှာဖွေစား
သောက်နိုင်သော မိသားစုလူဖြစ်ရခြင်းကိုလား...

သူ့အားလပ်ချိန်၌ အိမ်နီးနားချင်း သုံးလေးငါးအိမ်သို့ ရေထမ်း၍ လိုက်
ဖြည့်ပေးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အစ်မ မနှင်းဝေက အိမ်ရှိအသီးအ
နှံများကို ရောင်းချပေးခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ သူ့ ကျောင်းစရိတ်နှင့် ခါး
လှရုံ ဝတ်နိုင်ဖို့ အတွက် အဝတ်အစားဝယ်နိုင်ရုံသာ ရှိသောဘဝကို
နာကြည်းရ မည်လား...

ယခုလက်ရှိဘဝ၌ ပုဂ္ဂလိကပုံနှိပ်တိုက်တစ်ခု၌ ညစာစီသော အလုပ်
သမား နေ့ခင်း တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား...

ဒီဘဝကိုပဲ နာကြည်းရမလား...

‘လောကကြီးမှာ ကိုယ်ချစ်ထက်သူချစ်ဟာ အကောင်းဆုံးနဲ့ အခိုင်မာဆုံးပဲ’

ပိုးအိကတော့ အသည်းနှလုံးမရှိသော မိန်းကလေးပီပီ သူ့အဘိဓာန်ကိုဖွင့်လျက်ရှိသည်။ ။

သူနားထဲ ဝင်တစ်ချက်မဝင်တစ်ချက်ရှိသည်။ ။

‘သင်းဟာ သနားဖို့ သိပ်ကောင်းနေတယ်၊ သူ့အဖေ အတွက် ဆေးကုလိုက်ရတာနဲ့ အတွင်းပစ္စည်းကုန်သလောက်ဖြစ်သွားတယ်၊ အိမ်တောင်အခုအသုဘစရိတ်လိုလို့ ပေါင်ထားရတဲ့ ဘဝရောက် ပြီလေ’

‘နင် ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ သင်း ပြောလို့ လား’

‘သူတို့ အိမ် အပေါင်ခံတဲ့ လူက ငါ့အဖေ ဖြစ်နေလို့ ပေါ့ဟဲ့၊ လူကိုတော့ယုံပါတယ်၊ ငွေကိုမယုံဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် အသုဘစရိတ်အတွက် လိုနေတဲ့ ငွေကို ထုတ်ပေးနိုင်ဖို့ အိမ်ကို အရောင်းအဝယ်စာ ချုပ်နဲ့ ချုပ်ပြီး ငွေထုတ်ပေးလိုက်တယ်၊ သူတို့ အိမ်ကြီးက အသုဘကိစ္စပြီးတာနဲ့ ထိုင်ရောင်းရတဲ့ ဘဝရောက်မှာ ပဲ သနားပါတယ်’

ပိုးအိ၏ သနားပါတယ်ဟူသော စကားသည် သူနားခါးသီးသွားသည်။ ။ ဦးမင်းဆက်သမီးသည် ဦးမင်းဆက်အတိုင်းပဲ ဖြစ်ပေမည်။

နုရာဝဲစွဲ၊ လဲရာသူခိုး ထောင်းသကဲ့သို့ သင်းဘဝ၌ အစ်ကိုဆုံး၊ ပြီးတော့ မှီခိုအားထားရာမခင် ကြီးလည်း ဆုံး၊ စီးပွားဥစ္စာလည်း လျှော့ကျပျက်စီးကာ မပဒါမြေလူးရသည့် အဖြစ်နှင့် ကြုံတွေ့နေရလေပြီ။ ဒီကြားထဲ အတိုးများကနှိပ်စက်ကလူပြုပေဦးတော့မည်။

‘ဒေါ်ဂရေစီကလည်း ကြွားဝါဖို့ သာတတ်တယ်၊ ဘာမှ အဖြစ်မရှိဘူး

ကုန်မှာ ပဲ’

ရေနစ်သူကို ဝါးကူလို့ ထိုးသောစကား ဆိုရက်သော ငယ်ကျွမ်းဆွေ
ကို သူ ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့် လိုက်သည်။ ။

ကားကို ထည်လဲစီးနိုင်သောကားရပ်လိုက်သည် နှင့် အိမ်မှ အလုပ်
သမားများက တံခါးပြေး ဖွင့်ကာ လွယ်အိတ်ကိုလာ သယ်ပေးသောအ
ဖော်၊ အပြင်သွားဖိနပ်ကိုချွတ်ကာ အိမ်စီး ဖိနပ်ကို သူမ ခြေထောက်ရှေ့
လာချပေး သောအဖော်၊ ထမင်းစားလျှင် အနားမှ ယပ်ခတ်ပေးနေသော
အဖော်၊ စာ ကျက်၍ ညောင်းသွားလျှင် နှိပ်ပေးနင်းပေးမည့်အဖော်၊ စ
သောအခြံအရံအသင်းအပင်းများ နှင့် ပြည့်စုံ သောပိုးအိကို သူကြည့်ရင်း
သူနှင့် အဝေးဆုံးသို့ ရောက်ရှိ သွားလေသည်။ ။

‘ငယ်ငယ်တုန်းက အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်နဲ့ ရူးခဲ့တာ
တွေဟာ ကြီးလာတော့ ရယ် စရာကောင်းတဲ့ ဟာသ တစ်ပုဒ် ပြန်ခံစားရ
သလိုပဲ ဖြစ်တတ်တယ်လို့ ငါ့အမေက ပြောဖူးတယ်၊ ဟုတ် မယ်ထင်တ
ယ်နော် ကျော်ဝေ၊ ငါကတော့ စိတ်ကူးမယဉ်တတ်တဲ့ အတွက် ဟာသတ
စ်ပုဒ်တော့ရမှာ မဟုတ်ဘူး ... အဟင်း... ဟင်း”

ဘယ်အချိန်ကများ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားမိသည်
မသိ၊ ဖြေရန်ကြိုးစား လိုက်သည်။ ။ အကယ်၍ သာ အနား၌ ပိုးအိမ်ရှိပါ
လျှင် တစ်စုံတစ်ရာကို လက်သီးနှင့် ထိုးမိလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ ။

နာကြည်းခြင်း ခံပြင်းခြင်းတို့ က သူ၏ နှလုံးသားကို ဝါးမြိုသွားလေ
သည်။ ။

‘ဪ... ကားတွေတောင် အရင်ကလို စည်ကားမှု မရှိတော့ပါလား’

သင်းတို့ အိမ်ရှေ့၌ ကားနှစ်စီးမျှသာ ရပ်ထားသည် ကို

ခြောက်ကပ်စွာတွေ့မြင်လိုက်ရချိန်၌ သူ စိတ်ကိုလျော့ချလိုက်သည်။ ။

ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားမိသော လက်သီးကို ဖြေလိုက်ရသည်။ ။

သင်းတို့ ၏ အိမ်ထဲ ဝင်မိသည် နှင့် သင်းမိခင် ဒေါ်ဂရေစီက

‘အမယ်လေး... မောင်ကျော်ဝေရယ်၊ မင်းသူငယ်ချင်းကိုလဲ ဖျောင်းဖျာပေးကြပါဦး၊ စကားမပြော မငိုမရီနဲ့ လေ’

‘သင်း ဘယ်မှာ လဲအန်တီ’

‘စာကြည့်ခန်းထဲမှာ’

သူ စာကြည့်ခန်းသို့ တန်းဝင်ခဲ့သည်။ ။ သူမ၏ ဖခင် ထိုင်နေကြ လှုပ်ကုလားထိုင်ကြီး၌ ထိုင် ကာ ဖခင်၏ ဓာတ်ပုံကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသော သင်း၏ မျက်လုံးသည် မရွေ့လျား...

‘သင်း’

‘မိသင်း’

သူတို့ နှစ်ဦး၏ ခေါ်သံ သံပြိုင်ထွက်ပေါ်သွားသည်။ ။

သူမရှေ့၌ သွားရပ်လိုက်သည်။ ။

‘သင်း’

သူ့ကိုယ်ချင်းစာတရား အပြည့်အဝဖြင့် ကရုဏာထားကာ ခေါ်လိုက်မိသည်။ ။

သနားစရာကောင်းသော သင်းကို သူ့ရင်ထဲ၌ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ သနားသွားလေပြီ။ ။ ချစ်တတ်အောင် ကြိုးစားလိုက်တော့မည်။

‘သင်း’

သင်း၏ မျက်လုံးဆန်လေးရွေ့လျားလာသည် ။ သူ့အား စိုက်ကြည့်
သည် ။

သူပြုံးပြလိုက်သည် ။

သင်း၏ နှုတ်ခမ်းလေးများက တဆတ်ဆတ်တုန်ခါလာသည် ။

သူငယ်ငယ် မူလတန်းဘဝ၌ ဖတ်ခဲ့ဖူးသော သင်ခန်းစာတစ်ပုဒ်ကို
သတိရလိုက်မိသည် ။

ဇွန်ပန်းရံအနီး

နွံထဲ၌ လှည်းဘီးကျံနေသည် ။

ကု၍ တွန်းပေးကြပါဦး

လေးလွန်း၍ မတွန်းနိုင်ဘူးလား

ပြိုင်တူတွန်းလျှင်ရွေ့နိုင်ပါသည် ။

‘ဟင့်’

မျက်လုံး၌ သောကရည်ကြည်တို့ သန္ဓေတည်လာကာ ဟင့်ခနဲ အသံ
ထွက်ရှိက်ငင်ပြီး မျက် ရည်များ တာကျိုးလာသည် ။

‘သင်း’

‘ကျော်ဝေ’

သူဘယ်ကဲ့သို့ လှုပ်ရှားမိမှန်း မသိလိုက်ခင်၌ သူရင်တွင် ပူနွေးစိုစွတ်
သော အိကွေတာ ရပ်ဝန်း ဖြစ်သွားသည် ။

ထို့အတူ လိုက်ကာလေးကို လှုပ်ကာ ထွက်သွားသော ပိုးအိကျောပြင်

ကို တဒင်္ဂ မြင်လိုက်ရပြီး လိုက်ကာလေးသည် လှုပ်ရှား၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ
သည်။ ။

"လူ့ဘဝမှာ အရေးအပါဆုံး ဖြစ်တဲ့ ဆယ်ကျော်သက် ကာလကို လွန်မြောက် လာပြီဆိုရင် တော့ ပျက်စီးဖို့ ခဲယဉ်းသွားပါပြီ..."

အခန်း(၂)

‘ကောင်လေး... အဲ... မောင်ကျော်ဝေ’

ဒေါ်ဘုမက သူ့အား လှမ်းမြင် လိုက်သည် နှင့် ခြံဝမှ လှမ်းခေါ်သည် ။

ပိုးအိ စောင့်နေတော့မှာ ပဲ ဟူသောအသံဖြင့် လျင်လျင်မြန်မြန် သွားလိုက်ချင်ပါ သော်လည်း ဒေါ်ဘုမခေါ်၍ မသွားလျှင် ကောင်လေးက ဘွဲ့ရသွားတာနဲ့ အချိုးပြောင်းသွားလိုက်တာ သွေးကြီး မွေးကြီးနိုင်လို့ ဟု ပြောပေမည်။

‘ဘာလဲ ဒေါ်ဘုမ’

‘နင်ဘယ်သွားမလို့ လဲ’

‘ဟိုကောင်မလေးအိမ်’

‘ဘယ်ကောင်မလေးလဲ’

‘နင့်ကောင်မလေးလေ ဦးဘဝင် သမီးဟာကော’

‘ဪ... ပိုးအိအိမ်လား ဘာကိစ္စလဲ’

‘သူတို့ အိမ်မှာ သဒ္ဓါဆွမ်းကျွေးတဲ့ အဲဒါ အရင် ဒီရပ်ကွက်ဟောင်းက လူတွေကိုလည်း ဖိတ် တယ် နင်တို့ ကော’

‘အင်း... ဒါကြောင့် ဒေါ်ဘုမက လှနေတာကိုး လာဗျာ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့’

‘ဟဲ့... နင့်အဖေတို့ ကော’

‘အမေနဲ့အဖေ စစ်ကိုင်း သွားကြတယ်။ ဘုရားလည်း ဖူးရင်း အစ်မ ဆီလည်း လည်ရင်းပေါ့’

‘နင့်အစ်မကော အစဉ်ပြေရဲ့ လား’

‘အင်း ချောင်လည်ပါတယ်၊ သူ့ယောက်ျားက စာရင်းစစ်ပဲဟာ’

‘ဪ... အေးဟဲ့... နင်ကော ဘာလုပ်နေသလဲ’

‘စာပြင်’

‘ဘွဲ့ရပြီးပြီပဲ အခြားအလုပ်လုပ်ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကြိုးစားနေပါတယ်’

လေးနှစ်ကျော် ဟူသော ကာလ အပိုင်း အခြားသည် မည်ကဲ့သို့ ကုန် ဆုံးသွားမှန်းမသိ...

ဒေါ်ဘုမသည် ဆံပင်အနည်းငယ် ဖြူလာသည် ။ အနည်းငယ်ဝလာ သည် မှ လွဲ၍ မပြောင်း လဲ...

သူတို့ နေထိုင်ခဲ့သော ကျောင်း၌ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းရနေဆဲဖြစ်သည်

။

‘ကောင်မလေးတို့ အိမ်ကကော ဝေးသလားဟဲ့’

‘ဝေးတယ် ကားနှစ်ဆင့်စီးရမယ်။ ပြီးရင် လမ်းလျှောက်ရဦးမယ်’

‘ဒုက္ခပါပဲ’

‘မဒုက္ခနဲ့ အဲဒါကိုယ့်ဟာကိုယ် သွားရင်ပြောတာ။ အခုဟာက ဆရာမ တို့ အိမ်မှာ လူစုခိုင်း ထားတယ်။ သူက ကားတစ်စီး လွှတ်ပေးလိမ့်မယ်’

‘တော်ပါသေးရဲ့ နို့မို့ဆိုရင် ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးနဲ့ ကားတိုးစီးဖို့ မလွယ်ဘူး’

ဒေါ်ဘုမသည် ဝသော်လည်း ပေါ့ပါးသည် ။ သူ၏ ခြေလှမ်းကျဲကို အမီလိုက်နိုင်သည် ။

‘ဘယ်ဆရာမအိမ်လဲ’

‘ဒေါ်ထက်ထက်’

‘ဒီပြင်ဆရာမတွေကော ဖိတ်သေးသလား’

‘ဖိတ်ပါတယ်။ ဒေါ်ထက်ထက်ကတော့ ပိုးအိ ရှစ်တန်းတုန်းက ဆရာမဖြစ်ခဲ့ရုံမကဘူး။ ကိုးတန်းအတန်းပိုင် ဆရာဖြစ်တော့ ပိုးအိက တော်တော်ခင်တယ်’

‘သွားမဲ့တာ သွားရမယ်။ သူ့အဖေ ဦးဘဝင်ကြီးက ဖိတ်ခိုင်းရဲ့ လားမသိဘူး၊ ခပ်လန့်လန့်ပဲ။ ကောင်မလေးကို ခင်လို့ သာ ဒါထက်နေဦးမေးမယ် မေးမယ်နဲ့ မမေးဖြစ်ဘူး၊ နင်နဲ့ ကောင်မလေး သမီးရည်းစား ဖြစ်သွားကြပြီလား’

‘မဖြစ်ပါဘူး သူငယ်ချင်းဟာ သူငယ်ချင်းပဲပေါ့ ဘာပြောင်းလဲစရာလိုသလဲ’

‘လိုတာပေါ့ဟ ဒီလိုပဲသူငယ်ချင်း၊ သူငယ်ချင်းနဲ့ နောက်ဆုံး ညားကု

နံကြတာတွေ တစ်ပုံကြီး ပဲ’

‘အဲဒီထဲ ကျွန်တော်တို့ မပါဘူး’

မိမိ နှလုံးသားကို လိမ်ညှာဟန်ဆောင်ရသော အပြောမျိုးလဲ သူဘာကြောင့် လွယ်လင့်တကူ ပြောဆိုသနည်း’

တစ်ခါတစ်ရံ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားသည် အမည်သတ်မှတ်ချက်နှင့် ဆိုင်သလား အတွင်း အဇ္ဈတ္တ တရားနှင့်ပဲ ဆိုင်ပေသလား သူမတွေ့တတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ။

ဒေါ်ထက်ထက်တို့ အိမ်ရှေ့၌ လှအေး၏ လည် တဆန့်ဆန့်နှင့် ပုံပန်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ။

‘ကျွန်တော်တို့ ပဲ ကျန်တော့တယ်ထင်တယ်’

‘ဆရာမကို အားနာစရာကြီး’

‘ဟော ဒေါ်ဘုမကြီးပါ ပါလာတယ် တော်သေးတာပေါ့ ကျမတို့ ပိုးအိကမှာ ထားတာမေ့နေ လို့ စိတ်မရှိနဲ့ နော် ဒေါ်ဘုမ’

ဆရာမ ဒေါ်ထက်ထက်က ဒေါ်ဘုမကို မြင်မြင်ခြင်း တောင်းပန်လိုက်သည်။ ။

‘ရပါတယ် ဆရာမ ဆရာမတို့ က အလုပ်များ တာပဲ ဘယ်မှတ်မိနိုင်ပါ့မလဲ’

‘ကိုင်းလူစုံရင် တက်ကြသွားမယ်’

ကျော်ဝေနှင့် လှအေးက နောက်ဆုံးမှ တက်သည်။ ။

ပိုးအိ၏ အိမ်နီးချင်းများကိုလည်း တွေ့ရသည် ။ ဤသို့ ဖိတ်ထားခြင်းကို ပိုးအိကြို၍ မပြော တတ်။

ပိုးအိသည် ဘွဲ့ရတော့ ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူးနှင့် ပထမ၊ မဟာသိပ္ပံသို့ ဆက်တက်နေသည်။ ။

သူလည်း ပိုးအိလောက် မထူးချွန်ညား။ မဟာဝိဇ္ဇာဆက်တက်ခွင့်ရ၍ တက်နေသည်။ ။

သင်းတစ်ယောက်သာ ပညာရေးလောကကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ။ သူမမောင်လည်း ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက နိုင်ငံခြားရှိ သူဦးလေး ဆီသို့ လိုက်သွားပြီး ဟိုမှာ ကျောင်းဆက်တက်ကာ အလုပ်လုပ်နေသည်။ ။ မကြာခင် သူအလုပ်လုပ်ရာ ဩစတြေးလီးယားမှ နိုင်ငံသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျကာ ထိုနိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူလိုက်သည်။ ။ နောက်ပိုင်း၌ ငွေပင် လုံးဝမပို့ပေး နိုင်တော့ချေ။ သို့သော် ကြီး ပွားနေသည် ကိုတော့ အယ်လ်ဘန်များ ပို့ပေးခြင်းအားဖြင့် မိခင်နှင့်အစ်မကို နှစ်သိမ့်စေသည် ထင်ပါ သည်။ ။

သင်းတို့ မှာ သင်း ကျောင်းစရိတ်၊ သူမမောင် ကျောင်းစရိတ်၊ နိုင်ငံခြားသွားရန် ကုန်ကျစရိတ်များ နှင့် အိမ်ရောင်းရငွေမှ ဘဏ်အပ်ထားသည် တို့ တစ်စစ ကုန်ကာ နောက်ဆုံးတိုက်ခန်းသာ ကျန် တော့သည်။ ။

‘သင်းကော’

‘သူ့ဘာသာသူ တက္ကစီနဲ့ လာလိမ့်မယ်’

‘ဪ... သင်းတစ်ယောက်လဲ အတိတ်က ရွှေထီးဆောင်းခဲ့တဲ့ ဘဝကို မမေ့နိုင်သေးဘူးထင် ပါရဲ့ ကွာ’

သူ့ဘာမှ မပြောချင်သဖြင့် ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ။

သင်းဖခင် ကွယ်လွန်သွားသောနေ့မှ စတင်၍ သူတို့ သည် သံယောဇ

ဥံ့နောင်ဖွဲ့ကာ ချစ်သူများ ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့လေသည်။ ။

ချစ်သူဘဝ သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး၌ သင်းနှင့်သူ ကတောက်က ဆမဖြစ်ခဲ့ပါချေ။ သင်း သည် သူ မကြိုက်သော အပြုအမူများကို တတ်နိုင်သမျှ ပြင်ရှာသည်။ ။

သို့သော်... သင်းက နိုင်ငံခြား၌ အလုပ် သွားလုပ်မည်ဟူသော ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူနှင့် သင်း သဘောထား စတင်ကွဲလွဲခဲ့လေပြီ။ ကတောက်ကဆ ဖြစ်ရသည်။ ။

‘ဘယ်လမ်းလဲ’

‘ရှေ့လမ်းရောက်ရင် ဘယ်ချိုး’

သင်းကို တွေ့လျှင် သူမည်ကဲ့သို့ ရင်ဆိုင်ရမည်နည်း။ သင်းကို သူစိတ်ထဲ ကသိကအောင့် ဖြစ်၍ အဆက်အသွယ် မပြုဘဲထားခဲ့သည် မှာ တစ်ပတ်မျှ ရှိလေပြီ။

ပိုးအိ၏ ကျယ်ဝန်းသော ခြံဝန်းဝယ်ကားအမျိုးအစားများ စွာကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်မှန်း ထားသော်လည်း သိပ်မတွေ့ရချေ။

ပိုးအိကိုယ်တိုင် သူတို့ အား စောင့်ကြိုနေသည်။ ။ ပိုးအိနှင့် ယှဉ်တွဲရပ်နေသူမှာ သင်းဖြစ်သည်။ ။

သူ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ။ ဆရာမများကို သူ စောင့်ကြိုလိုက်သည်။ ။

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည် က သူ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသော ဖြစ်ရပ်ကို ကြုံတွေ့လိုက်ရသည်။ ။

ဦးမင်းဆက်ကိုယ်တိုင် ပျာပျာသလဲထွက်လာကာ ကြိုဆိုခြင်းဖြစ်သ

ည် ။

‘အား... ဆရာမ ဒေါ်ထက်ထက်၊ ကျွန်တော်က လာမှ လာမပျံ့မလား လို့ တထင့်ထင့်နဲ့ ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လိုက် မဖိတ်မိလို့ နောင်တ တောင်ရနေတာ၊ အခုမှ ပဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်၊ လာ... မောင်ကျော်ဝေ... ဆရာမတို့ ကို ခေါ်ခဲ့ပါ’

သူနှင့် ဆရာမဒေါ်ထက်ထက် မျက်လုံးချင်းစုံသွားသည် ။ ‘ဘယ်လို လဲ’ဟူသော သဘော...

မိုက်ခံနှင့်သူ အချင်းဖြစ်ပွားစဉ်က တင်းမာခဲ့သောသူမှာ ဦးမင်းဆက် မှ ဟုတ်ပါလေစဟု သံသယဝင်စေအောင်ပင် ဖော်ရွေနေသည် ။

ဘယ်လောက်တန်မှန်းမသိသော မွေးပွ ကော်ဇောကြီးများကို ခန်း လုံးပြည့် ခင်းထားသည် ။ စားပွဲဝိုင်း ဆယ်ဝိုင်းမှာ ချောင်ချိုစွာ နေနိုင်သ ည် ။ ရဲတိုက်တမျှ ခမ်းနားလွန်းသော ပိုးအိအိမ်သို့ ယခု မှ သူရောက်ဖူး သည် ။

ပိုးအိ မူလတန်းကျောင်းသူ ဘဝမှ စတင်၍ လက်လှမ်းမီသမျှ သူမ၏ မူလတန်း၊ အလယ် တန်း၊ အထက်တန်း ဆရာ ဆရာမများ ၊ တက္ကသိုလ် မှ ဆရာ ဆရာမများကို တွေ့ရသည် ။

ဆရာ၊ ဆရာမများ သည် အခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းသာ မရှိပါက ကားစီးနိုင်ရန် ခဲယဉ်း သည် ။ ထို့ကြောင့် ပိုးအိကပင် ကားစီစဉ်ပေး၍ ဖိ တ်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်ပေသည် ။

‘ဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေနဲ့ သမီးရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေကို သက်သက်ဖိတ်တာ’

ကွဲကွာနေသော ဆရာ ဆရာမများ နှင့် သူငယ်ချင်း ချင်းမှာ လက်ပံပ

င် ဆက်ရက်ကျသကဲ့သို့ ရှိသည်။ ။

သူ အံ့ဩရသည် က ပိုးအိ။ ဘာသားမှန်းမသိသော အဆင်နုတ်နုတ်
ဝမ်းဆက်ကလေး ဝတ်ထားသည် မှ အပ သူမသည် ဘာမှ မပြောင်းလဲ။
လက်ဝတ်လက်စားပင် မဝတ်။

သူမကို ကြည့်ပြီး ပြည့်ဝသော အိုးများ သည် ဘောင်ဘင်မခတ်ဟူ
သော စကားကို သဘော ပေါက်မိသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။ ။

သူမ အနေအထားနှင့်ဆိုလျှင် စိန်များကို ညွှတ်နေအောင် ဝတ်နိုင်သူ
ဖြစ်သည်။ ။

‘ဒါလင် ... လာလေ’

‘နေပါစေ ... ကိုလှအေးတို့ ဝိုင်းမှာ ပဲ သွားစားမယ်’

သင်းက ဘယ်အချိန်ကများ သူ့နား ရောက်နေသည် မသိ။
သင်းကြောင့် ပိုးအိထံ ရောက်နေသောအကြည့်တို့ ကို မလုံမလဲ လွဲဖယ်
လိုက်ရသည်။ ။ ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောပြီးမှ လှအေးတို့ ရှိရာ ယောက်ျားဝိုင်း
တို့ သူ ထွက်ခဲ့သည်။ ။

ဒံပေါက်၊ အအေး၊ ဆနွင်းမကင်း၊ ကျောက်ကျောတို့ နှင့် စုံလင်စွာ ရှိ
နေသည်။ ။

သင်းသည် မျက်နှာပျက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းကို သူ ဥပေက္ခာပြုလိုက်နိ
င်ခြင်းအတွက် သူ့ကိုသူ အံ့ဩသွားသည်။ ။

သူသည် မိန်းမသားများ ၏ မျက်ရည်စက်ကို ခံနိုင်သော စွမ်းရည် မ
ရှိတတ်ပါချေ။

‘ဟေ့ကောင် ... ကျော်ဝေ၊ သင်း မျက်နှာပျက်သွားတာ မင်းသိရဲ့

လား’

‘သိပါတယ်’

‘သိရင် မင်း ဘယ်လို ခံစားရသလဲ’

‘သနားတယ် ... ငါ့ဘဝထဲကို သင်းက သနားခြင်းနဲ့ စတင်ဝင်ရောက်လာတာဆိုတော့ သင်း အပေါ် အမျက်မထွက်ရန်အောင်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ သင်းကို ငါ စိတ်ဆိုးနေဦးမှ ဖြစ်မယ်’

ကျော်ဝေက လှအေးကို ခပ်တိုးတိုးပင် ရှင်းပြလိုက်သည်။ ။

ထိုစဉ် ...

ဦးမင်းဆက် သူတို့ ဝိုင်း ရောက်လာသည်။ ။

‘စားကြပါ ... ဘာလိုသေးလဲ’

‘ပြည့်စုံပါတယ် ဦး’

‘မောင်ကျော်ဝေကော ကျောင်းဆက်တက်နေတယ်ဆို’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဦး’

‘အေး ... အေး ... ကောင်းတယ်၊ ကြိုးစား ကြိုးစား ... လူ့ဘဝမှာ အရေးအပါဆုံးဖြစ်တဲ့ ဆယ်ကျော်သက်ကာလကို လွန်မြောက် လာပြီ ဆိုရင်တော့ ပျက်စီးဖို့ ခဲယဉ်းသွားပါပြီ၊ ဒါကြောင့် မင်း တို့ ကို ဦးဘာမှ ပြောစရာ မလိုတော့ဘူး၊ အရင် ဦးပြောမှားဆိုမှားရှိရင်လဲ သားသမီးပေါ်ချစ်ခြင်း ကြောင့် မှားယွင်းတဲ့ အတ္တစိတ်လို့ သာ မှတ်ယူလိုက်ပြီး ခွင့်လွှတ်တော့ မောင်ကျော်ဝေ’

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦး ... ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်’

‘အေး ... အေး ... လောကကြီးမှာ ဘယ်သူ့အပေါ်ကိုမှ အာဃာတတ

ရား မထားဘဲ ... ကိုယ့်လမ်းအတွက်သာ တစိုက်မတ်မတ် လျှောက်သွား
မယ်ဆိုရင် အောင်မြင်ကြီးပွားမှုကို ရမှာ သေချာတယ် တူမောင်တို့ ...
ဦးဟာ အောက်ခြေလူတန်းစားကို သုညဘဝက စတင်ပြီး ကြီးပွားခဲ့တဲ့
သူဆိုတော့ သူတကာထက် ပိုမြင်တတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ပျက်စီးမယ့်လ
မ်းကြောင်းများ တွေ့ရင် လူမုန်း ခံပြီး တားဆီးရတဲ့ အခါလဲ ရှိတတ်တ
ယ်၊ ခုဆိုရင် ဦးတို့ လဲ ကြီးလာပါပြီ၊ သမီးပဲ လောက ကြီးမှာ နေတတ်
သွားဖို့ အတွက် ခိုင်မာတဲ့ ပညာတော့ ရ လာပြီဖြစ်လို့ ဦးလဲ ဝမ်းသာရပြီ
ပေါ့၊ ကိုင်း ... ဦး စကားရှည်နေတာနဲ့ တူမောင်တို့ အစားပျက်နေပါ့မယ်
... အေးအေး ဆေးဆေးစားကြ၊ ဦးကို ခွင့်ပြုပါဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး’

ဦးမင်းဆက်၏ စကားကို ကျန်လူများ နားလည်မလည်တော့ သူမသိ
ပါ။ သူတော့ နားလည်ပါ သည် ။

ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လူငယ်များ ၏ ဘဝကို ပျက်စီးတတ်သော
မူးယစ်ဆေးနှင့် အချစ်ရေးကို ဦးမင်းဆက်က အတ္တဆန်စွာ ကာကွယ်ခဲ့
သည် ။

တစ်ဦးတည်းသော သမီး ပိုးအိနှင့် ငယ်ကျွမ်းဆွေ ကျော်ဝေတို့ ၏ သံ
ယောဇဉ်အတိုင်းအတာကို သိမြင်ကာ မိုက်ခံ ကိစ္စဝင်လာသည် နှင့် ပိုး
အိအတွက်ဆိုလျှင် ထောင်ကျခံမည့် ကျော်ဝေအနေအထားကို တွေ့မြင်
သွားသည် ။

ထို့အတူ ကျော်ဝေအတွက်ဆိုလျှင် ရံကနွားသို့ပင် သွားရောက်ဖြေရှ
င်းပေးရန် အသင့်ဖြစ်နေ သော သမီး၊ ဤကျော်ဝေအပေါ် ထားရှိသော စိ
တ်ထားတို့ ကို လူကြီးပီပီ တွေ့မြင်သွားခဲ့လေပြီ။

ထို့ကြောင့် ငယ်ကျွမ်းနှစ်ဦး၏ သံယောဇဉ်ကြိုးကို သားသမီးအတွက်

က် အတ္တဆန်သည် ဟု ဆိုဆို ဇွတ်ပင် လူမိုက်လုပ်ကာ ဖြတ်တောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ဟု ကျော်ဝေ သဘောပေါက်ခဲ့လေပြီ။

‘ကျော်ဝေ’

သူ့ရင်၌ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ကလေး ဖြစ်သွားသည် ။ သူ့ သခင်မ၏ အသံ။

ပဲရစ်ညနေခင်း အော်ရီကလုံး ရေမွှေးနံ့ကို သူ့ရလိုက်သည် ။ ထိုရေမွှေးမှ လွဲ၍ အခြားရေမွှေး မသုံးတတ်သော မိန်းကလေးသည် သူ၏ ဘေး၌ လာထိုင်သည် ။

‘သင်းက မစားသေးဘဲ နင့်ကို စောင့်နေတာ’

‘ဝမ်းချင်းဆုံတာ လိုက်လို့ ’

‘နင်ဘယ်လို စကားပြောလိုက်တာလဲ ... ညှာတာ ထောက်ထားမှုမရှိ တဲ့ အပြောမျိုး နင်ပြောထွက်တာ ငါအံ့ဩတယ် ကျော်ဝေ’

‘ငါ ဒီထက်မက ပြောချင်နေတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့ လဲ’

‘နင် မိသင်းကို နင်မေးကြည့်’

‘ပြဿနာဖြစ်လာရင် ... အမျက်ဒေါသနဲ့ ဖြေရှင်းမယ့် အစား ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်းနဲ့ ဖြေရှင်းတာ ပိုကောင်းပါတယ် ... မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီလောက် ငါတို့ ဆုံနေကြနေရာမှာ ဆုံကြရအောင် ... အဲဒီ နေရာလေး တောင် ငါမရောက်တာ ကြာပြီပဲ’

ကျော်ဝေ ပြောချင်စိတ်ကုန်သွားသည် ။ ရင်မှာ နှိမ်းလျသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည် ။

‘လှအေးတို့ မျိုးခိုင်တို့ စားနော် ... လိုတာ ဖြည့်ပေးနော် ချာတိတ်’

ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းကို စားပွဲထိုး တစ်ယောက်စီ ချထားပေးသဖြင့် လိုလေ
သေးမရှိ ပြည့်စုံလေ သည် ။

‘ပိုးအိ ... ငါစားပြီးတာနဲ့ ပြန်ရလိမ့်မယ်၊ ပုံနှိပ်တိုက်မှာ စာမူအပ်ဖို့
ချိန်းထားတာ ရှိလို့ နော်’

‘အင်း’

ပိုးအိ မျက်နှာကြော အနည်းအငယ် မာသွားသည် ။ သူမ သူ့အား စိတ်ဆိုးနေသလားဟု သူ စိတ်ထဲထင့်သွားသော်လည်း ဘယ်သောအခါမှ ပျော့ပျောင်းမှုမရှိသော သူမ မျက်နှာကြောကို သတိရ ကာ စိတ်ကိုဖြေသာအောင် ကြိုးစားလိုက်သည် ။

စား၍ မဝင်တော့။

ပိုးအိက စားသောက်ပြီးလျှင် သူမ၏ ဆရာ ဆရာမများကို တစ်ဦးချင်း ထာဝရ လက်ဆောင် မွန်ဖြင့် ကန်တော့ပေမည်။ ဤသည် ကို သူမ စောင့်နိုင်တော့ သူစားပြီးပြီးချင်း ပိုးအိ၏ မိဘများကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့လေသည် ။

အိမ်ထဲမှ ထွက် လာပြီးမှ သတိရလိုက်သည် ။

သင်းကို သူ မနှုတ်ဆက်ခဲ့ပါလား။

စိတ်အခန့်မသင့် ဖြစ်နေသော ချစ်သူအပေါ် နှုတ်မဆက်ခဲ့ခြင်းသည် သူ့ အလွန်မဟုတ်ဟု သူ ထင်သည် ။

ထို့ကြောင့် နောက်မလှည့်မကြည့်စတမ်း သူ ထွက်ခဲ့သည် ။

